

AVVA PRIMEȘTE UN DAR

Doctorul intră în sat călare pe Tragempinge. Când trecură pe ulița mare, toți oamenii îi salutară strigînd:

— Trăiască doctorul cel bun!

În piață îi ieșiră înaintea școlarii din sat și îi dădură un buchet de flori minunate.

Pe urmă apăru un pitic, făcu o plecăciune și spuse:

— Aș vrea să-l văd pe Avva.

Piticul se numea Bambuco. Era cel mai bătrîn păstor din satul acela. Toți îl iubeau și îl respectau.

Avva se apropie de el, dînd din coadă.

Bambuco scoase din buzunar o zgardă foarte frumoasă.

— Dragă Avva! rosti el solemn. Locuitorii satului nostru îți dăruiesc această zgardă frumoasă, pentru că l-ai găsit pe pescarul răpit de pirați.

Avva dădu din coadă și zise:

— Ceaca!

Poate vă mai aduceți aminte că în limba animalelor asta înseamnă: „Mulțumesc!”

Cu toții admirară zgarda pe care era scris cu litere mari:

Lui Avva — cîinele cel mai înțelept,
cel mai bun și cel mai viteaz.

Trei zile a rămas Aumădoare oaspetele părinților lui Penta. Tot timpul au dus-o într-o veselie. Tragempinge mesteca din zori și pînă-n noapte turtă dulce făcută cu miere, Penta cînta la vioară, iar Groh-Groh și Bumba dansau. Dar sosi și vremea plecării.

— Rămîneți cu bine! zise doctorul către pescar și pescăriță. Apoi încălecă pe Tragempinge și se îndreptă spre corabie.

Tot satul ieși să-l petreacă.

— Mai bine ai rămîne la noi! spuse piticul Bambuco. Acum, pe mare bîntuie pirații. O să dea năvală asupra ta și-o să te prindă și pe tine și pe animalele tale.

— Nu mă tem de pirați! îi răspunse doctorul. Am o corabie foarte iute. O să ridic toate pînzele și pirații n-o să mă poată ajunge!

Zicînd acestea, doctorul se depărtă de țărm.

Toți fluturau batistele și strigau „ura”.

PIRAȚII

Corabia sălta cu iuțeală pe valuri. În cea de a treia zi, călătorii zăriră în depărtare o insulă pustie. Pe insulă nu se vedeau nici copaci, nici animale, nici oameni—numai nisip și stînci uriașe. Dar acolo, dincolo de stînci, se ascundeau pirații cei fioroși. Cînd vreo corabie trecea pe lîngă insula lor, o atacau, jefuiau și omorau oamenii, iar corabia o scufundau. Erau foarte mînioși pe doctor, pentru că le răpise pe pescarul cel roșcovan și pe Penta și îl pîndeau de multă vreme.

Pirații aveau o corabie mare, ascunsă după o stîncă uriașă.

Doctorul nu-i văzu nici pe pirați, nici corabia lor. Se plimba pe punte cu animalele sale. Era o zi frumoasă, soarele strălucea puternic. Doctorul se simțea tare fericit. Deodată, purcelușul Groh-Groh zise:

— Ia uitați-vă, ce corabie o fi acolo?

Doctorul se uită și văzu că dinspre insulă se îndrepta spre ei o corabie neagră, cu pînze negre ca smoala, ca funinginea.

— Nu prea-mi plac mie pînzele astea! zise purcelușul. De ce nu sînt albe, și sînt negre? Numai corăbiile piraților au pînze negre.

Groh-Groh ghicise: pe corabia cu pînze negre se aflau pirații cei necruțători. Aveau de gînd să-l ajungă pe doctorul Aumădoare și să se răzbune crunt pentru că îi scăpase din ghearele lor pe pescar și pe Penta.

— Iute! strigă doctorul. Ridicați grabnic toate pînzele! Dar pirații erau din ce în ce mai aproape.

— Ne ajung! strigă Kika. Sînt foarte aproape. Le văd fețele fioroase! Ce ochi răi au!... Ce-o să ne facem? Încotro s-o apucăm? Îndată o să dea năvală asupra noastră și-o să ne azvîrle în mare!

— Priviți! zise Avva. Vedeți cine stă la cîrmă? Nu-l recunoașteți? E banditul de Barmaleus! Într-o mîină ține sabia, în alta pistolul. Vrea să ne taie, să ne împuște, să ne nimicească!

Dar doctorul spuse zîmbind:

— Nu vă temeți, dragii mei, n-o să izbutească. Am născocit un plan grozav. Vedeți rîndunica ce zboară deasupra valurilor? Ea o să ne ajute să scăpăm de tîlhari, zise el, apoi strigă tare: Na-za-se! Na-za-se! Caraciui! Carabun! În limba animalelor asta înseamnă: „Rîndunico! Rîndunico! Sîntem urmăriți de pirați. Vor să ne ucidă și să ne-azvîrle în mare!”

Rîndunica se lăsă în zbor pe corabie.

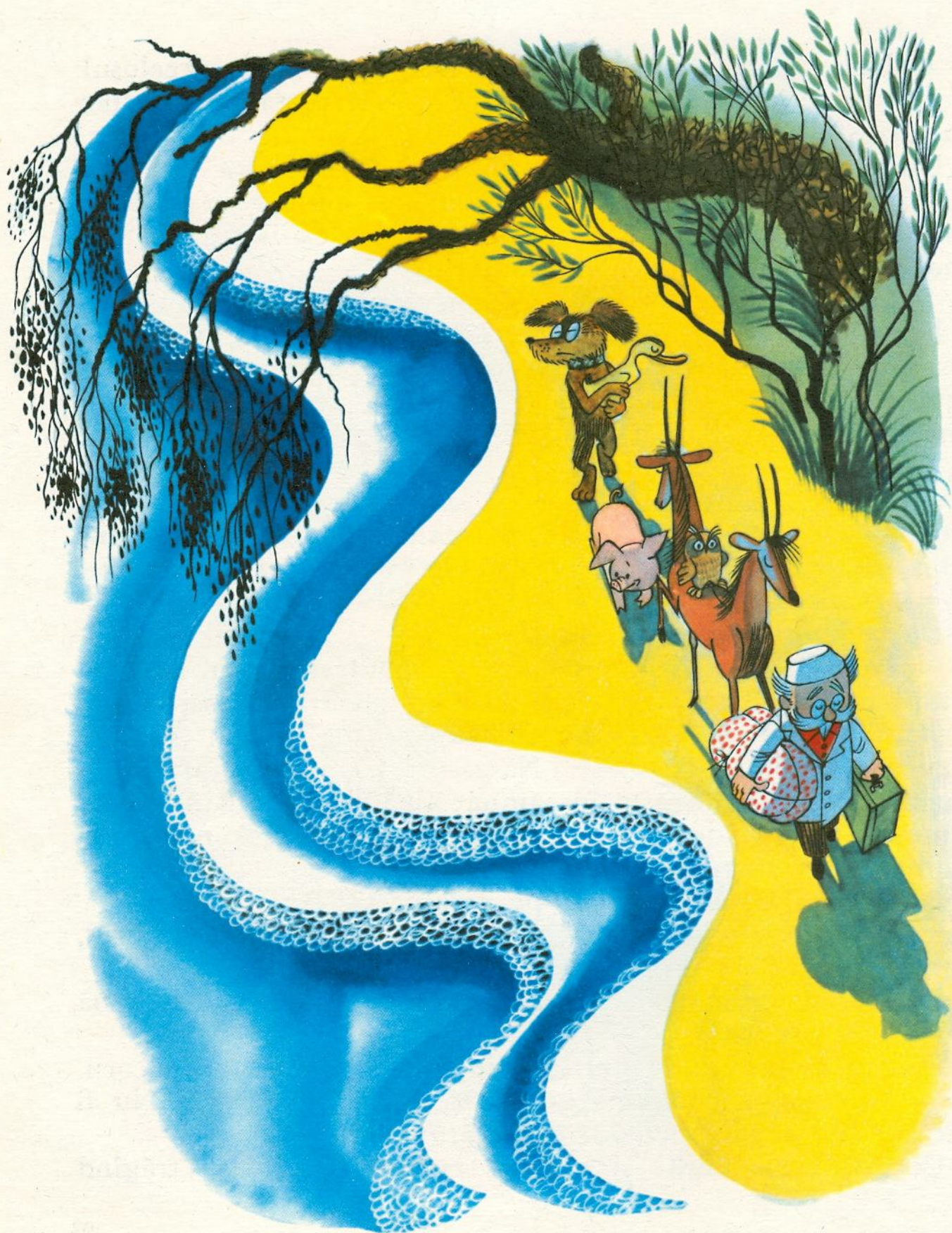
— Ascultă, rîndunico, trebuie să ne ajuți! zise doctorul. Carafu, marafu, duk!

În limba animalelor asta înseamnă: „Zboară degrabă și cheamă cocorii!”

Rîndunica zbură și într-o clipă se întoarse cu cocorii.

— Să trăiești, doctore Aumădoare! strigară cocorii. Nu fi necăjit, te scoatem noi din încurcătură!

Cocorii erau mulți și zburau cu mare iuțeală, trăgînd

corabia după ei. Corabia zbura și ea ca săgeata. Doctorul fu nevoit chiar să-și țină pălăria cu mîna, să nu i-o ia vîntul.

Animalele priviră îndărăt și văzură că vasul cu pînzele negre, al piraților, rămăsese departe în urmă.

— Vă mulțumesc, cocorilor! strigă doctorul. Voi ne-ați scăpat de pirați. De nu erați voi, acum zăceam pe fundul mării.

DE CE AU FUGIT ȘOBOLANII?

Cocorilor nu le era ușor să tragă după ei corabia cea grea. După cîteva ceasuri obosiră atît de tare, că erau gata-gata să se prăbușească în apă. Atunci, traseră corabia la mal, își luară rămas bun de la doctor și zburară spre meleagurile lor natale.

Numaidecît lîngă doctor veni bufnița Bumba, care zise:

— Ia te uită, colo, pe punte, s-au strîns șobolanii! Sar de pe corabie în mare și înoată unul după altul spre mal!

— Foarte bine! răspunse doctorul. Mie nu-mi plac șobolanii, că sînt răi și nesuferiți.

— Nu, asta-i semn rău! spuse Bumba oftînd. Căci șobolanii trăiesc jos, în cală, și de cum apare o spărtură pe fundul corăbiei, ei sînt primii care o văd, sar în apă și înoată drept spre mal. Iaca, ascultă cu urechile tale ce vorbesc între ei.

Tocmai atunci din cală urcau doi șobolani. Unul mai bătrîn îi spunea celui mai tînăr:

— Ieri seară, cînd să mă duc în ascunzătoarea mea, bag de seamă că dintr-o crăpătură țîșnește apa. „Ei”, mi-am zis, „trebuie să-mi iau tălpășița. Mîine corabia asta

-Să ne așezăm aici ca să ne odihnim, sp

u se doctorul. Și să chibzuim ce-avem de făcut.

o să se scufunde”. Șterge-o și tu pînă nu-i prea tîrziu

Apoi amîndoi șobolanii se aruncară în apă.

— Da, așa e, strigă doctorul. Mi-am adus aminte! Șobolanii fug întotdeauna de pe corabia care se scufundă. Trebuie să părăsim corabia numaidecît, altfel o să ne înecăm cu ea! După mine! Iute! Iute!

Își strînse lucrurile și sări grabnic pe mal. Animalele îl urmară fără întîrziere. Merseră multă vreme pe țărmul nisipos, pînă îi ajunse oboseala.

— Să ne așezăm aici ca să ne odihnim, spuse doctorul. Și să chibzuim ce-avem de făcut.

— Oare ne-a fost dat să rămînem aici toată viața? grăi Tragempinge și începu să plîngă.

Lacrimi mari i se rostogoleau din toți cei patru ochi ai lui.

Toate animalele se porniră pe plîns împreună cu el, căci tare ar mai fi vrut să se întoarcă acasă.

Deodată apăru în zbor rîndunica.

— Doctore, doctore! strigă ea. S-a întîmplat o mare nenorocire: pirații ți-au luat corabia!

Doctorul sări în picioare.

— Și ce vor să facă cu corabia mea? întrebă el.

— Vor s-o jefuiască, răspunse rîndunica. Nu mai sta, aleargă repede și pune-i pe fugă!

— Nu, zise doctorul, zîmbind voios. Nu trebuie alungați. N-au decît să călătorească pe corabia mea. N-o să ajungă prea departe, o să vezi! Mai bine haidem, pînă nu bagă de seamă, să luăm în schimb corabia lor. Haideți să fugim cu corabia piraților!

Doctorul o porni de-a lungul țărmului. După el venea Tragempinge și toate celelalte animale.

Iată și corabia piraților.

Era pustie! Toți pirații erau pe corabia lui Aumădoare.

— Sst! Tăcere, nu faceți gălăgie! zise doctorul. Să ne strecurăm încetișor pe corabia piraților, ca să nu ne vadă numeni!

NECAZ DUPĂ NECAZ

Animalele urcară în tăcere pe corabie, ridicară pe nesimțite pânzele cele negre și corabia porni încetișor pe valuri. Pirații nu observaseră nimic.

Deodată dădură de un mare necaz.

Totul se întâmplă din pricină că Groh-Groh răcise. În clipa când doctorul se străduia să treacă neauzit pe lângă pirați, Groh-Groh strănută zgomotos. O dată, de două ori, de trei ori.

Pirații auziră că cineva strănută. Ieșiră pe punte și văzură că doctorul le răpise corabia.

— Stai! Stai! strigară ei și porniră în urmărirea lor. Doctorul desfășură toate pânzele. Ziceai că pirații o să-l ajungă din clipă în clipă. Dar corabia aluneca mereu înainte și încet-încet pirații rămaseră în urmă.

— Ura! Sîntem salvați! strigă doctorul.

Dar tocmai atunci, Barmaleus, cel mai fioros pirat, ridică pistolul și trase. Glonțul îl nimeri pe Tragempinge în piept. Tragempinge se poticni și căzu în apă.

— Doctore, ajutor! Mă înec!

— Sărmanul de tine! strigă doctorul. Tragempinge, rezistă încă puțin în apă! O să te scot numaidecît!

Doctorul opri corabia și-i aruncă lui Tragempinge o frînghie.

Tragempinge prinse frînghia cu dinții. Doctorul trase animalul rănit pe punte, îi legă rana și porni din nou la drum.

Dar era prea târziu: pirații se apropiau cu toate pânzele sus.

— În sfârșit, o să te prindem! strigară ei. Pe tine și pe toate dobitoacele tale! Colo pe catarg stă o rățușcă grozavă! Curînd o s-o punem la frigare. Ha-ha, o să iasă o friptură pe cinste! O să frigem și purcelul. De mult n-am mai mâncat o șunculiță! Diseară o să mâncăm cotlete de porc. Ha-ha-ha! Iar pe tine, doctorașule, o să te aruncăm în mare, pradă rechinilor cu dinții ascuțiți.

Auzind aceste cuvinte, Groh-Groh se puse pe plîns.

— Vai, sărmanul de mine! se văita el. Nu vreau să fiu fript și mâncat de pirați!

Avva începu și el să plîngă, îi părea rău de doctor:

— Nu vreau să-l înghită rechinii!

DOCTORUL E SALVAT!

Numai bufnița Bumba nu se sperie de pirați. Ea vorbea calmă către Avva și Groh-Groh:

— Ce proști sînteți! De ce vă temeți? Nu știți că vasul cu care ne urmăresc pirații o să se scufunde curînd? Ați uitat ce-a spus șobolanul? A zis că astăzi corabia o să se scufunde negreșit. Are o spărtură mare și e plină cu apă. Atunci de ce vă e frică? Pirații o să se-nece, iar noi o să scăpăm teferi și nevătămați.

Dar Groh-Groh nu contenea cu plînsul.

— Pînă s-or îneca, pirații au vreme să ne frigă și pe mine și pe Kika! zicea el.

Între timp, pirații se apropiaseră tot mai mult. În față, la provă, stătea Barmaleus, șeful piraților. Fluturîndu-și sabia, striga în gura mare:

— Hei, doctor de maimuțe! N-o să mai apuci să lecuiești maimuțele. Curînd o să te-azvîrlim în mare, unde o să te înghită rechinii!

Drept răspuns, doctorul strigă:

— Ai grijă, Barmaleus, să nu te înghită pe tine rechinii! Corabia are o spărtură și curînd o să vă scufundați!

— Minți! strigă Barmaleus. Dacă ar fi așa, șobolanii ar părăsi corabia.

— Șobolanii au părăsit de mult corabia. În curînd, tu și pirații tăi o să vă duceți la fund!

Abia atunci pirații băgară de seamă că, încet-încet, corabia lor se cufunda în apă. Începură să alerge pe punte, să bocească și să strige:

— Ajutor!

Dar nimeni nu se grăbea să-i salveze.

Corabia se lăsa tot mai mult la fund. Curînd, pirații se treziră în apă. Zbătîndu-se în valuri, strigau fără contenire:

— Ajutor, ajutor, ne înecăm!

Barmaleus înotă spre corabia doctorului și începu să se cațare pe o frînghie ca se ajungă pe punte. Dar cîinele Avva își arată colții și făcu amenințător:

— Hîrrr!...

Barmaleus se sperie și, scoțînd un urlet, zbură cu capul în jos îndărăt în mare.

— Ajutor! strigă el. Ajutor! Scoateți-mă din apă!

PRIETENI VECHI

Pe neașteptate, la suprafața mării se arătară rechinii— niște pești uriași și fioroși, cu dinții ascuțiți și cu gura larg deschisă.

Rechinii începură vânătoarea piraților și după scurtă vreme îi înghițiră pe toți.

— Așa le trebuie! zise doctorul. Ei jefuiau, chinuiau și ucideau oameni cu nimic vinovați. Acum au plătit pentru fărădelegile lor.

Doctorul călătorea de multă vreme pe marea frământată. Într-o zi, auzi pe cineva strigând:

— Boen! Boen! Baraven! Baven!

În limba animalelor asta înseamnă: „Doctore, doctore, oprește corabia!”

Doctorul coborî pânzele. Corabia se opri și atunci toți îl zăriră pe papagalul Carudo, care zbura iute peste valuri.

— Carudo! Tu ești? strigă doctorul. Ce bine-mi pare că te văd! Vino, vino-ncoace!

Carudo se apropie de corabie, se așează pe catargul cel înalt și strigă:

— Privește cine vine-n urma mea! Uite colo, la orizont, spre apus!

Doctorul se uită și văzu că departe, în largul mării, înota Crocodilul. Pe spinarea lui stătea maimuța Cici. Ea flutura o frunză de palmier și râdea.

Doctorul îndreptă numaidecât corabia spre ei și le azvîrli o frînghie.

Cînd se cățărară pe punte, se repeziră spre doctor și începură să-l sărute pe gură, pe obraji, pe barbă și pe ochi.

— Cum ați ajuns pe mare? îi întrebă doctorul.

Era bucuros că-și vedea iarăși vechii prieteni.

— Vai, doctore! zise Crocodilul. Fără tine ne era tare urît în Africa noastră! Ne era urît fără Kika, fără Avva, fără Bumba, fără scumpul Groh-Groh. Doream nespus de mult să ne întoarcem la tine-acasă, unde în dulap stau veverițele, pe canapea ariciul cel țepos, iar în scrin iepuroaica și iepurașii ei. Am hotărît să plecăm din Africa, să traversăm

toate mărilor și să ne mutăm la tine pentru totdeauna.

— Poftiți! zise doctorul. Sînt tare bucuros.

— Ura! strigă Bumba.

— Ura! strigară toate animalele.

Pe urmă se luară de mîini și începură să danseze în jurul catargului:

— Șita rita, boare toare!
Șivandada, șivandînd!
Noi pe dragul Aumădoare
N-o să-l părăsim nicicînd!

Numai maimuța Cici stătea deoparte și ofta tristă.

— Ce-i cu tine? o întrebă Tragempinge.

— Ah, mi-am adus aminte de Varvara cea rea! Iarăși o să ne prigonească și-o să ne chinuie!

— Nu te teme, strigă Tragempinge. Varvara nu mai stă în casa noastră! Am aruncat-o în mare și acum e pe o insulă pustie.

— Pe o insulă pustie?

— Da!

Se bucurară cu toții—și Cici, și Crocodilul, și Carudo. Varvara era pe o insulă pustie!

— Trăiască Tragempinge! strigară ei și porniră iarăși să danseze:

— Șivandara, șivandara,
Fanduclei și dunducle!
E grozav fără Varvara!
Fără ea e veselie!

Tragempinge dădea din amîndouă capetele și zîmbea cu amîndouă gurile sale.

Corabia înainta cu toate pînzele sus, iar spre seară, rața Kika, de sus, de pe catargul cel înalt, zări țărnul natal.

— Am ajuns! strigă ea. Încă un ceas și-o să fim acasă!... În depărtare se zărește Pindemonte, orașul nostru. Dar ce-i asta? Priviți! Un incendiu. Tot orașul e-n flăcări! Nu cumva arde casa noastră? Vai, ce grozăvie! Ce nenorocire!

Deasupra orașului Pindemonte se înălța o vîlvătaie uriașă.

— Repede la mal! comandă doctorul. Trebuie să stingem focul! Să pregătim gălețile ca să turnăm apă peste el.

Dar Carudo zbură sus, în vîrfurile catargului. Se uită prin lunetă și deodată începu să rîdă în hohote, încît toți îl priviră cu mirare.

— Nu e nevoie să stingem nici un foc, zise el și începu din nou să rîdă. Fiindcă nu e nici un incendiu.

— Dar ce-i asta? întrebă doctorul Aumădoare.

— I-lu-mi-na-ți-e! răspunse Carudo.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Groh-Groh. N-am auzit niciodată acest cuvînt ciudat.

— O să afli îndată, zise papagalul. Mai rabdă și tu vreo zece minute.

Peste zece minute, cînd corabia se apropie de țărm, toți pricepură numaidecît ce este o iluminăție. La toate casele și turnurile, pe stîncile litoralului, în vîrfurile copacilor, pretutindeni ardeau felinare roșii, verzi, galbene, iar pe țărm ardeau focuri mari, ale căror flăcări se înălțau aproape pînă la cer.

Femeile, bărbații și copiii, îmbrăcați în frumoase haine de sărbătoare, dansau în jurul acestor focuri și cîntau cîntece vesele.

Îndată ce văzură trasă la mal corabia pe care doctorul Aumădoare se întorsese din călătorie, începură să bată din palme, și toți, ca unul singur, se repeziră să-i spună bun venit.

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigau ei. Glorie doctorului Aumădoare!

Doctorul era mirat. El nu se aștepta la o asemenea primire. Credea că o să-l întâmpine doar Tania și Vania și, poate, bătrînul căpitan Robinson, dar, iată, e întâmpinat de tot orașul, cu torțe, cu muzică și cîntece de bucurie! Ce s-o fi întâmplat? Pentru ce asemenea cinstire? De ce sărbătoresc întoarcerea lui?

Voia să încalece pe Tragempinge și să se ducă acasă, dar mulțimea îl luă și îl purtă pe brațe pînă în Piața Litoralului.

De la ferestre și balcoane oamenii aruncau flori în calea doctorului.

Doctorul saluta, zîbind. Deodată băgă de seamă că prin mulțime își făceau loc spre el Tania și Vania.

Cînd se apropiară, el îi îmbrățișă și îi sărută, întrebîndu-i:

— De unde ați aflat că l-am învins pe Barmaleus?

— De la Penta am aflat, răspunseră Tania și Vania. Penta a venit în orașul nostru și ne-a povestit cum l-ai slobozit din captivitatea cea grea și cum l-ai scăpat pe tatăl lui din mîinile tîlharilor.

Abia acum doctorul băgă de seamă că pe o movilă, mai departe, stătea Penta, care flutura batista cea roșie a tatălui său.

— Să trăiești, Penta! îi strigă doctorul.

Dar în aceeași clipă lîngă doctor apăru bătrînul căpitan Robinson, îi strînse mîna cu putere și începu să vorbească atît de tare, că toți cei din piață îl auziră.

— Dragă și iubite Aumădoare! Îți sîntem nespus de recunoscători că ai curățat marea de pirații cei fioroși, care ne răpeau corăbiile. Pînă acum nu cutezam să pornim în călătorii prea lungi, fiindcă ne amenințau pirații. Dar acum marea e liberă și corăbiile noastre sînt în siguranță. Sîntem mîndri că în orașul nostru trăiește un asemenea erou. Am construit pentru tine o corabie grozavă și te rog să ne dai voie să ți-o dăruim.

— Slavă iubitului și neînfricatului nostru doctor Aumădoare! strigă mulțimea într-un glas. Îți mulțumim!

Doctorul se înclină mulțimii și grăi:

— Vă mulțumesc pentru primirea prietenoasă! Sînt fericit că vă sînt drag. Dar eu niciodată, niciodată n-aș fi izbutit să-i biruiesc pe pirații mărilor, dacă n-aș fi avut ajutorul prietenilor mei devotați, al animalelor mele. Iată, ele sînt aici și vreau să le salut și să-mi exprim recunoștința pentru prietenia lor plină de abnegație!

— Ura! strigă mulțimea. Slavă neînfricaților prieteni ai lui Aumădoare!

După această primire sărbătorească, doctorul încălecă pe Tragempinge și, însoțit de animale, se îndreptă spre poarta casei sale.

Tare mult se mai bucurară iepurașii, veverițele, aricii și liliicii cînd îl văzură!

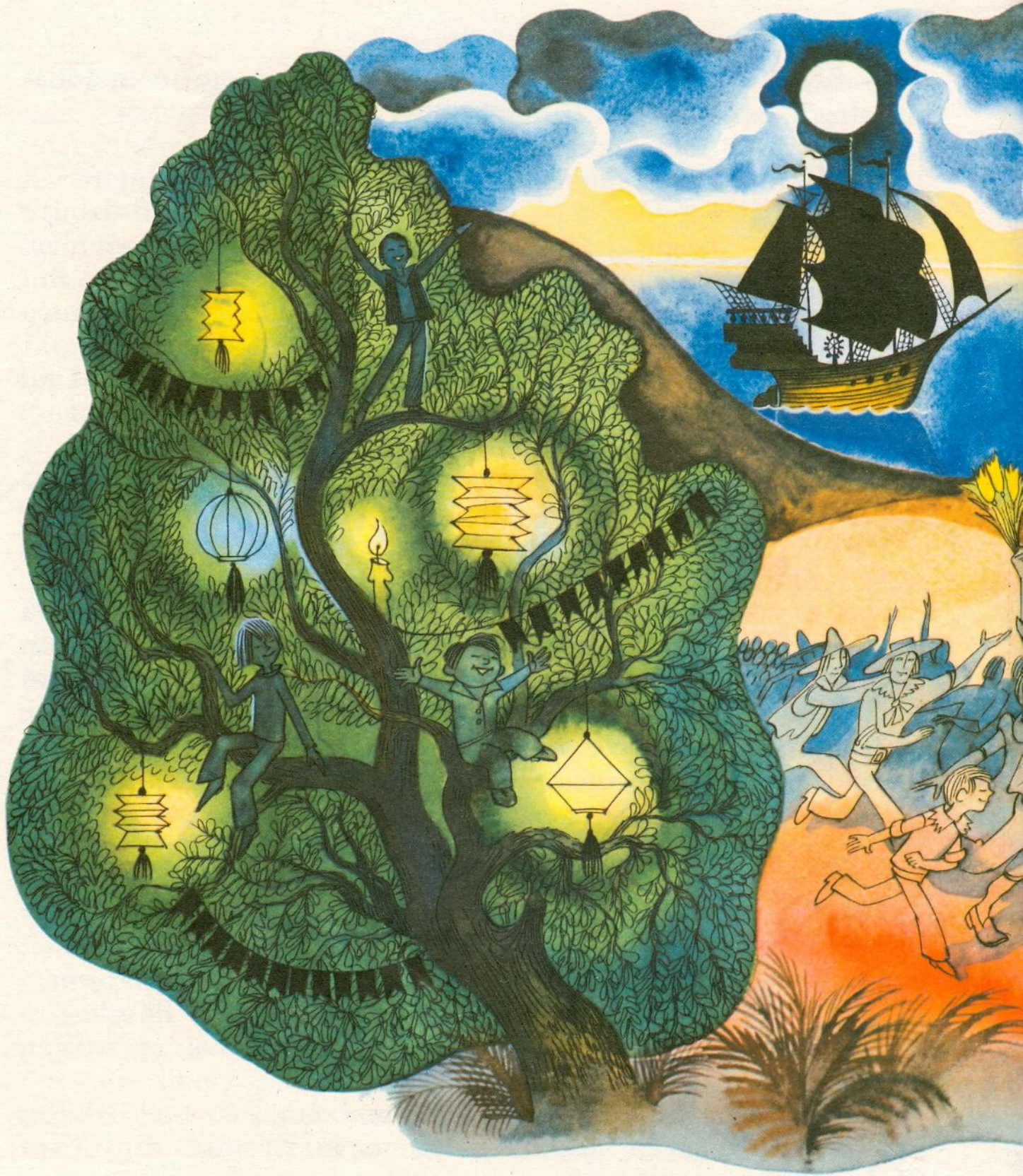
Dar nici nu izbutiră să-și dea binețe, cînd se auzi o larmă care venea de sus, din cer. Doctorul ieși în pridvor și văzu un cîrd de cocori. Cînd ajunseră în dreptul casei lui, se lăsară din zbor și, fără o vorbă, îi aduseră un coș mare cu niște fructe grozave; în coș erau curmale, mere, pere, banane, piersici, struguri, portocale!

— Sînt pentru tine, doctore, din Țara Maimuțelor!

Doctorul le mulțumi, dar ei își luară numaidecît zborul.

Peste un ceas, în grădina doctorului se încinse un ospăț mare. Pe bănci lungi, la o masă lungă, la lumina felinarelor multicolore, se așezară toți prietenii lui Aumădoare: și Tania, și Vania, și Penta, și bătrînul căpitan Robinson, și rîndunica, și Groh-Groh, și Cici, și Kika, și Carudo, și Bumba, și Tragempinge, și Avva, și veverițele, și iepurii, și aricii, și liliicii.

Doctorul îi ospătă cu miere, cu bomboane, cu turtă dulce, precum și cu acele fructe dulci ce le promise din Țara Maimuțelor.

Mulțimea îl luă și

îl purtă pe brațe...

Era un ospăț grozav. Toți glumeau, rîdeau, cîntau și dansau tot acolo, în grădină, la lumina felinarelor multicolore.

Dar Penta băgă de seamă că doctorul nu mai zîmbea, se posomorîse și pe neașteptate o pornise în fugă spre casă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Penta.

Doctorul nu-i răspunse. Îl luă de mîină și urcară împreună scara cu pași repezi. Lîngă ușa anticamerei ședeau și zăceau cîțiva bolnavi: un urs, pe care-l mușcase un lup turbat, un pescăruș rănit de niște băiețași răi și un căprior micuț și flocoș, care gemea tot timpul, fiindcă avea scarlatină. Îl adusesse la doctor calul acela, căruia, dacă mai țineți minte, doctorul îi dăduse, încă de anul trecut, niște ochelari grozavi.

— Uită-te la aceste animale, zise doctorul, și-o să înțelegi de ce-am plecat atît de repede de la ospățul nostru. Nu pot să mă veselesc, cînd la ușa cabinetului gem și plîng de durere animalele mele dragi!

Cu pași grăbiți, doctorul intră în cabinet și se apucă numaidecît să pregătească medicamentele.

— Îmi dai voie să te ajut? întrebă Penta.

— Cu plăcere! răspunse doctorul. Pune termometrul ursului și adu-l aici pe căprior. E tare bolnav, la un pas de moarte. Trebuie să-l salvăm mai întîi pe el!

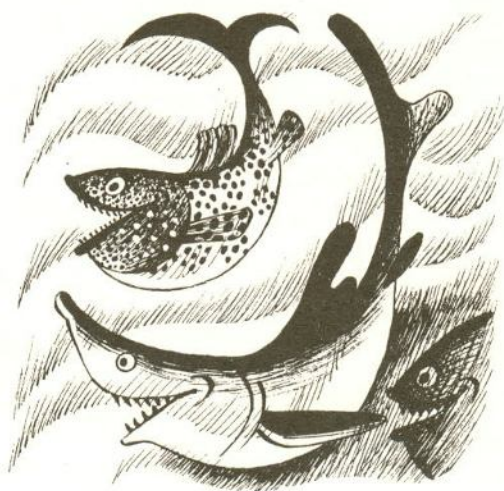
Penta se dovedi un ajutor priceput. Nici nu trecuse un ceas, și doctorul isprăvisse cu vindecatul bolnavilor. Îndată ce se însănătoșiră, aceștia începură să rîdă fericiți, îi spuseră doctorului „ceaca” și se repeziră să-l sărute.

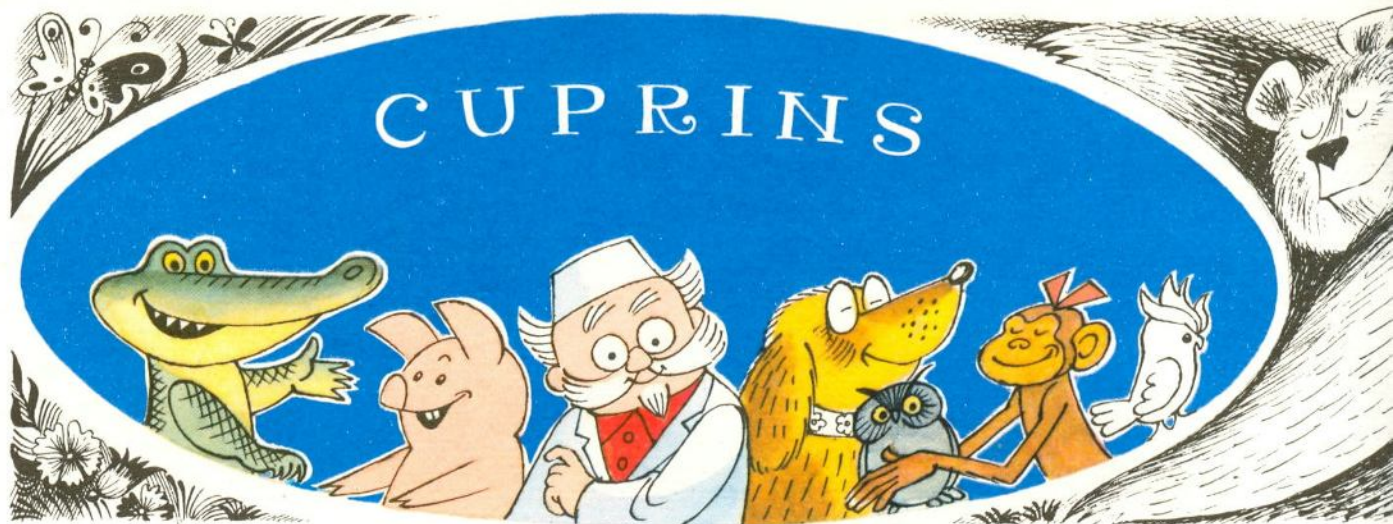
Doctorul îi conduse pe toți în grădină, îi prezentă celorlalte animale, apoi strigă: „La o parte!” și împreună cu maimuța Cici începu să danseze „tkella”, dansul cel vesel al animalelor, dar atît de semeț și iscusit, încît chiar ursul, chiar și calul nu se putură stăpîni și prinseră a dansa alături de el.

Astfel au luat sfârșit aventurile doctorului cel bun. El s-a mutat într-o căsuță din apropierea mării și a început să lecuiască și raci, și pești, și delfini, care veneau înotînd spre țărm împreună cu puii lor.

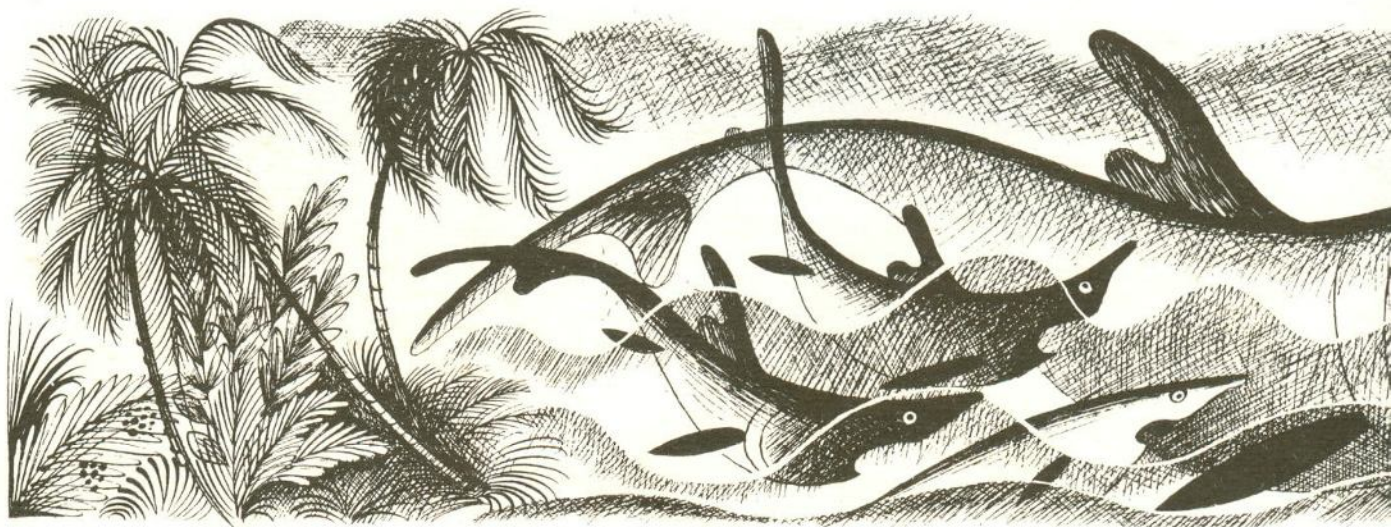

CUPRINS

Partea întâi

Călătorie în țara maimuțelor

Doctorul și animalele sale	6
Maimuța Cici	10
Doctorul Aumădoare la lucru	12
Crocodilul	15
Prietenii îl ajută pe doctor	18
Rîndunica	19
În Africa	23
Furtuna	27
Doctorul a dat de necaz	28
Fapta vitejească a papagalului Carudo	32
Podul maimuțelor	35
Animale fără minte	39
Darul	45
Tragempinge	45
Maimuțele își iau rămas bun de la doctor	48
Alte necazuri și bucurii	51
Tragempinge și Varvara	54

Partea a doua

Penta și pirații mărilor

Peștera	64
Penta	67
Delfinii	70
Vulturii	72
Câinele Avva	
caută pescarul	74
Avva caută întruna	79
L-a găsit	83
Avva	
primește un dar	89
Pirații	91
De ce au fugit	
șobolanii?	95
Necaz după necaz	99
Doctorul e salvat!	101
Prieteni vechi	103

Titlul ediției originale:

Корней Чуковский
ДОКТОР АЙБОЛИТ

© Илл. Издательство „Малыш“, Москва, 1978

Lector Sandu Singer

Tipărit în U.R.S.S.

